"Draugas" Weekly Supplement devoted only to religion.

LAIVAS

Savaitinis "Draugo" priedas, pašvęstas vien tik tikėjimo reikalams.

Antrasis Sekmadienis po Velykų.

Mišių Lekcija iš Šv. Petro Pirmojo Laiško 2, 21—25.

Mylimiausieji: Kristus kentėjo už mus palikdamas jums pavyzdį, kad eitumėte jo pėdomis, kuris nepadarė nuodėmės, nei buvo rasta apgaulės jo burnoje, kurisai, nors keikiamas nekeikė ir kentėdamas neker̃šijo ir neteisingai teisiančiam pasidavė, kuris pats savo kunu ant medžio perkentėjo mus nuodėmes, kad numirę nuodėmėmis gyventume teisybei, kurio mirties mėlynumu tapote išgydyti. Nes buvote kaip avys išklydę, bet dabar pagrįžote prie savo dušių piemens ir vyskupo.

Lekcijos Paaiškinimas

Šventasis Petras paliko parašęs du laišku katalikams. Šita ištrauka yra paimta iš pirmojo laiško rašyto Ryme.

Kalbėdamas apie Kristaus kančią Apaštalas primena tuos žodžius, kuriais pirm 800 metų buvo pranašavęs Izajas apie Kristų. Izajas rašė, kad Kristus "nuodėmės nepadarė, nei apgaulės nebuvo rasta jo burnoje" (Iz. 53, 9), tečiaus jam prisėjo kentėti ir numirti už mus. Izajas taip-gi rašė: "Jo mirties mėlynumu mes tapome išgydyti. Mes visi lyg avys išklydome (Iz. 53, 5—6). Tai-gi Apaštalas, rašydamas krikščionims primena Senojo Įstatymo pranašystes, išsipildžiusias V. Jėzaus gyvenime.

Šv. Petras mokina, kad Kristaus kentėjimas turi buti mums pavyzdis. Kaip Jis taip mes turime nekeikti, nors kiti mus keiktų; turime nekeršyti nei tiems, kurie mus skriaudžia. Žmogaus prigimčiai labai sunku yra tą išpildyti, bet galima. Tiktai tokis atsižadėjimas savęs ir duoda dvasiai tiek stiprybės, jog pasaulį galima patraukti ant gero.

Nebutų šiandie trijų šimtų milijonų katalikų, jei Kristus ir apaštalai nebutų mokėję kentėti neteisybę be kerštо.

Ypatingai del to turime buti kantrus, kad ir patys esame padarę kaltybių už kurias teisybė verčia pakentėti.

Prieš Velykas domėjomės į pačią Kristaus kančią. Po Velykų naudinga yra atsiminti tos kančios reikšmę.

MIŠIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. JONO 10, 11—16.

Aną metą Jėzus tarė Parizėjams: Aš esmi geras piemuo. Geras piemuo deda savo dušią už savo avis. O samdininkas, ir kuris nėra piemuo, kuriam avys nėra savos, mato vilką ateinant, ir palieka avis ir bėga. Ir vilkas plėšia ir išvaiko avis. O samdininkas bėga del to, kad samdininkas yra ir jam nepriklauso avys. Aš esmi geras piemuo ir pažįstu manasias, ir mane pažįsta manosios. Kaip Tėvas pažįsta mane, taip ir aš pažįstu Tėvą ir savo dušią dedu už savo avis. Ir turiu kitų avių, kurios nėra iš šito avyno: ir anas man reikia atvesti, ir mano balso klausys ir bus vienas avynas ir vienas piemuo.

Evangelijos Paaiškinimas.

Pirmiausiai Išganytojas išdeda skirtumą tarp tikro piemens ir samdininko dirbančio vien už pinigą. Tikrasis ganytojas avelių naudą stato augščiau už savo asmeninius žvilgsnius. Samdininkas stovi prie avių kol nei joms nei jam nėra pavojaus. Pavojui atsiradus jis negina avių, tik rupinasi vienu savim.

V. Jėzus pasisakė esąs tikras piemuo. Trumpai po to Jam prisėjo savo gyvybę papildyti už žmonių išganymą. Svarstydami V. Jėzaus kančios reikšmę ir tą aplinkybę turime atsiminti.

Išganytojas taip-gi priminė, kad yra susiklausymas tarp tikrojo piemens ir tarp jo avelių. Kartais to susiklausymo nebuva del to, kad ganytojas yra tik samdininkas. Bet kartais susiklausymo nebudavo tarp Kristaus ir Jo tautiečių, nors Jis ganytojas buvo kuotikriausiais. Susiklausymo ten nebuvo del to, kad avys buvo nenaudos. "Del to jus neklausote, kad ne iš Dievo esate" (Jon. 2, 47), sakė jis jiems. Tai-gi šita Evangelija mokina ne vienus tik ganytojus, bet taip-gi ir ganomuosius.

V. Jėzus kalba, kad esą kitų avių nėsančių šiame avyne, kurias reikia atvesti, idant pasidarytų vienas avynas ir vienas piemuo. Kai-kuriems labai mokytiems vyrams rodėsi, buk tais žodžiais išreikšta, jog ir ant kitų planetų, t. y. tamsiųjų žvaigždžių, esą žmonių. Bet drąsiau galima spėti, kad V. Jėzus, kalbėdamas Žydams, stabmeldžių tautas pavadino avimis nėsančiomis jų avyne. Jis jas suvedė į vieną Bažnyčią su asmenimis pasekusiais Kristų iš Žydų tautos. Ant abiejų yra vienas ganytojas, butent Šventasis Tėvas.

Kitiems rodosi, buk Išganytojas pranašavęs, kad ateis laikas, kuomet nebus tikėjimo skirtumo žmonėse, nes visi bus viename avyne vieno piemens ganomi. Gal Kristus taip ir mintijo, bet mes neturime tikros žinios. Aiški yra žinia, kad nėra nei nebus dviejų tikrų Kristaus avynų arba Bažnyčių, nei dviejų kits nuo kito neprigulmingų ganytojų. Tą reiškia minėtieji Viešpaties žodžiai. Bet jie nesakė, kad visi žmonės į tą avyną sueis ir kad visi jo ganytojo klausys. Kitame daikte V. Jėzus pranašavo, kad atskalų ir papiktinimų visuomet bus.

Ieškodami naudos šios dienos Evangelijoje pasirupinkime pirmiausiai netiek kritikuoti dvasiškiją, kiek įžiurėti savo sąžinės. Taip-gi nuoširdžiai mylėkime Bažnyčią ir augščiausią jos ganytoją Šventąjį Tėvą popežių.

AUKA "LAIVUI"-$50.00.

Gerb. Redakcija:

Siuomi prisiunčiu $6.00 ir prašau siuntinėti "Draugą."

Andrius Žemaitis,
622 Detty St.,
Scranton, Pa.

Taip-gi prisiunčiu $50.00 del praplatinimo "Laivo." Kožnas, kuris yra skaitęs jį žino jo gerovę. Labai butų gerai, kad kiekvienas žmogus galėtų nors kiek aukoti jo praplatinimui.

TĖVAS ALPHONSAS.

Tėvas Alfonsas yra gimęs Sausio 15 d., 1884 m., Tytavėnuose, Raseinių apskričio. Tėvas Pranciškus Urbonavyčia ir motina Petronėlė Plunksnaitė daug veikė Lietuvos atgijimo laiku ir vedė tam tikrą patrijotų draugiją. Jųdviejų sunus Julijonas, baigęs pradinę mokyklą 1901 m. išvažiavo Rusijon į Novoje Selo, Tulos gubernijos. Parvažiavęs namo ir išbuvęs vienus metus atvažiavo į Ameriką 1903 m. į Scranton'ą, Pennsylvanijos valstijoje. 1905 m. Julijonas Urbonavičius įstojo į Kunigų Pasijonistų Kolegiją. Dviem metais vėliaus pats tapo Pasijonistu ir gavo vardą Alfonso. Po to baigė kolegijos kursą ir išėjo teologijos mokslus savo vienuolijos seminarijoje. 1915 m. Gegužio 26 d. tapo kunigu. Šventinimus davė Newarko vyskupas O'Connor. Nuo to laiko įvairiose vietose pasekmingai davinėjo misijas ir vedė rekolekcijas Lietuviams.

Sekmadienyje, Balandžio 3 d. pradėjo Misijas Aušros Vartų bažnyčioje, Chicagoje, Ill.

SESUO BERNADĖTA.

Nuo Redakcijos. Šitą seno atsitikimo aprašymą talpiname del to, kad jį atsiuntė nabašninkės mylimoji auklėtinė. Ir mes norime savotiškai pagerbti gerą mokintoją jau mirusią ir gerą jos mokinę raštininkę.

Pažinau aš Sesutę, kuri priskynusi jau gėlių vainiką rengėsi jį pinti... Žiaurusis skurdas, svajonių sparnus parišo ir ją pasiėmė savo globon. Mat nebuvo jai lemta jį pinti. O, gal, kai-kas iš to pasididžiuos, bet jai bėdos nebus. Mylimoji močiutė-žemė apkabinusi ją bučiuoja. Ten vieši Sesutė Elena, Klementina ir daugelis kitų.

Sesuo Bernadėta Ona, duktė Jurgio Bendinskio ir Magdalenos, gimė Kovo 15 d., 1893 m., Gerienuose, Suvalkų gub., Lietuvoje.

Bendinskiai dar mažą Onytę atvežė į Ameriką. Berods jos tėveliai apsigyveno Mahanoy City, Pa. Paaugusi Ona lankė vietinę viešąją mokyklą. Budama gabi, dora, dievota, apleido tą mokyklą ir įstojo į Mount St. Mary's Seminarį, šiandie vadinamą St. Mary's of the Woods.

Čia Ona parodė daug gabumų, paklusnumo ir nusižeminimo. Už tai Onutę mylėjo Seserys mokytojos ir visos draugės moksleivės. Todel Seserys kreipė savo domę į jaunuolę. Kas kart jų viltis didėjo, kad gabioji moksleivė bus Sesuo. Jos neapsivylė. Rugpjučio 2 d., 1910 m., Ona Bendinskaitė įstoja į novicijatą. Išbuvusi du metu novicijate Rugpjučio 15 d., 1912 m. priima profesiją.

Pas vienuoles nėra nieko viliojančio, kas pritrauktų augančias mergaites. Ar tas ilgas juodas rubas, dėviamas šventą, prastą, žiemą, vasarą?! Ne! Vien tik ypatinga Dievo malonė. Sesuo Bernadėta pamylėjo juodą, nusižeminimo rubą. Jame ir mirė.

Per aštuonis metus ji dirbo Bažnyčiai ir tautai. O! kiek daug tautą liko jai skolinga.

Padariusi profesiją Šv. Kazimiero vienuolyne, Chicago, Ill., išvažiavo į Šv. Kazimiero parapijinę mokyklą mokytojauti. Ten išmokytojavo pusantrų metų. Paskui parvažiavo į Aušros Vartų parapijinę mokyklą, Chicago, Ill. Čia ji mokino pustrečių metų.

Tuomet Dievo Apveizdos parapijinė mokykla turėjo 577 vaikus. Įvestas buvo aštuntas skyrius, kuriame vaikų buvo 31. Todel buvo reikalinga VIII skyriui prisirengusios mokytojos. Ta laimė ar nelaimė teko Seseriai Bernadėtai.

Po rekolekcijų prieš atidarant mokyklą, 1916 m. Sesuo Bernadėta atvažiavo į Dievo Apveizdos mokyklą ir paėmė mokyti aštuntąjį skyrių. Tą skyrių ji mokino per ketverius metus, 1916—1920. Jos skyrių vaikų baigė 1917—8, 1918—10, 1919—15, 1920—20.

Per tuos ketverius metus Sesuo Bernadėta išleido 53 jaunuolius iš savo VIII skyriaus.

Besidarbuojant Seseriai Bernadėtai Dievo Apveizdos mokykloj, Chicago Board of Education pripažino mokyklą.

Gerb. Tėve, ačiu už labai gražius straipsnius "Drauge" ir "Laive" ir už kitus pamokinimus. Pasilieku,

Su augšta pagarba,

Andrius Žemaitis.

Šiandie Dievo Apveizdos parapijos gerb. klebonas, parapijonys ir pačios Seserys mokytojos tuo didžiuojasi. Vaikai pabaigę VIII skyrių yra priimami į High School. Na, prie to pridedant religiją, Lietuvišką gramatiką, Lietuvos Istoriją, kurie pasidaro dideliu priedu prie apšvietos, ko baigę Public School neįgija.

Pernai atsilankė inspektoriai iš Board of Education ir egzaminavo vaikus VIII skyriaus; už kelių savaičių atsiuntė laišku pagyrimą už anglų kalbą ir aritmetiką.

Garbė to viso priguli gerb. klebonui, gerb. Seserims ir vaikų tėvams.

Sesuo Bernadėta mirė Kovo 2 d., 1921 m., Mt. Carmel, Pa., Šv. Kryžiaus parapijoj. Ji tapo parvežta šeštadiemo rytą į Dievo Apveizdos bažnyčią, aštuntą valandą. Ėjo pasitikti visos Seserys Kazimierietės arti šešiašdešimts ministrantų, beveik visi 53 alumnai, aštuoni grabnešiai-alumnai, visi mokyklos vaikai ir šiaip jau gražus žmonių burelis prie Canalport Ave. Artinanties prie bažnyčios pasitiko gerb. klebonas Albavičius, kun. Urba, kun. Čužauskas ir keli vaikučiai. Giedodami "Miserere" įlydėjo į bažnyčią.

Pamaldos įlydėjus į bažnyčią.

Bažnyčia buvo pilna žmonių. Grabas padėtas prie krotelių ant žemų morų, nes visi norėjo pamatyti mylimos vienuolės veidą. Jos veidas buvo baltas, gražus lyg butų ne mirusi, bet miega. Vaikai nuliudę, netekę geros mokytojos, pirma artinosi prie grabo; mažesnieji negalėjo pamatyti, didesnieji paėmę už pažastų pakėlė ir nuliudę žiurėjo. Per jų skruostus ašaros riedėjo. Paskui sekė žmonės.

Dešimtą valandą prasidėjo egzekvijos. Jas giedojo vietinis klebonas, kun. Albavičius, celebrantas; kun. Urba, diakonu ir kun. Čužauskas, subdiakonu. Pribuvo kunigai: Bučys, Vaičiunas ir Baltutis; ir vargonininkai: Balsis, Pocius, Daukša, Jakaitis, Laurynaitis, Sabonis ir Brazauskas.

Giedant egzekvijas darėsi liudnas įspudis. Tą įspudį darė gerb. vargonininkų gražus išlavinti balsai.

Pažvelgus į bažnyčią skverbėsi liudna širdgela. Čia viduryj bažnyčioje prie krotelių guli didelis juodas grabas. Apie grabą eilės vaškinių degančių žvakių, jų tarpe kelios žalios palmės. O! paklusnumas, nusižeminimas. Jei ne uždraudimas, alumnai butų su vaikučiais užvertę grabą gyvų gėlių vainikais.

Dešinėje pusėje pirmieji suolai buvo užsėsti alumnų-grabnešių. Jų buvo: Jonas Macas, Petras Vainauskas, Antanas Jankauskas, Leonas Lukošius, Jonas Šemaitis, Pranciškus Laurynaitis, Petras Šmitas ir Juozapas Stankus ir kiti; kairėje pusėj visos Seserys Kazimierietės iš Chicagos ir Chicagos apielinkių parapijų ir iš paties vienuolyno. Už krotelių ilga eilė pasipuošusių 60 ministrantų.

Mišias laikė gerb. klebonas, Ig. Albavičius, asistavo kun. Baltutis, diakonu; kun. Čužauskas, subdiakonu; kun. Urba, ceremoniarium.

Pasibaigus Mišioms, gerb. kun. Vaičiunas išėjo tarti paskutinį kartą atsisveikinimo žodelį. Jis pasakė gražų, širdingą pamokslą. Jis buvo gražus del to, kad iš širdies. Paskui vargonininkai atgiedojo "Libera."

Neatsižvelgiant, kad buvo šeštadienis, bet-gi gerbiamieji kunigai pasistengė dalyvauti laidotuvėse. Be minėtų kunigų, buvo dar: Tėvas Alfonsas, ir kun. M. Krušas. Geraširdžių žmonių buvo pilna bažnyčia.

Pirmai pasibaigus, pasigirdo "Ego Sum." Aštuoni alumnai-grabnešiai, apsivilkę sutonais ir kamžomis, paėmė grabą ir palengvyčiu apleido bažnyčią.

Važiuojant į Šv. Kazimiero kapines matėsi ilga eilė automobilių. Nepasisekė juos suskaityti. Galėjo buti arti poros dešimčių.

Dangus tada buvo apsiniaukęs; buvo tikėtasi lietaus. Saulutė pasirodydavo ir vėl pasislėpdavo už debesų. Vis rodė vilties, kad nebus lietaus. Na, ir nebuvo.

Atvažiuojant arti kapinių, jų užveizdėtojas pradėjo skambinti graudų varpą.

Kapinėse visur buvo tykuramu. Bet imant grabą, klebonas pragydo liudna gaida "Benediktus." Visi sekė kleboną ir giedodami artinosi prie duobės. Ten Tėvas Alfonsas pasakė gražų pamokslėlį. Jis sakė: "Sudie, sesutė, sudie, bet ne ant visados. Pasimatysime mes ir vėl." Ištarus "Aniolas Dievo," grabas ėmė leisties į duobę taip pamažyčiu, taip tykiai; sugriaudeno širdis, ašaros veržėsi iš akių.

Bebaigiant maldelę, grabas į duobę leidosi gilyn, gilyn; už trumpos valandėlės klebonas paėmęs žiupsnį žemės ir bėrė jį ant grabo. Saulutė pralindusi pro debesis ir vėl pasirodė. Nudžiuvo ne laiku gėlė.

Palydovai ėmė skirstyties, grįžti iš kapų. Beeidami pakelyj parpuolę vienas pas vieną kapą, kitas pas kitą ir meldėsi kiekvienas už savo artymą.

Begilas.

ŠV. KATARINA SIJENNIETĖ.

Šv. Domininko įstatų tretininkė.

(Balandžio 30 d.).

Šv. Katarinos gyvenime išsipildė Šv. Rašto žodžiai: "Nuostabus yra Dievas Savo šventuosiuose." Nes darbai, kuriuos atliko ta iš prigimties silpna mergina, nustebino žmones. Liudnais laikais ji buvo Bažnyčiai aiški, Dievo atsiųstoji žvaigždė. Maldomis ir iškalba ji palenkė popežių perkelti savo sostą iš Avinzono atgal Ryman. Prie popežių Grigalio XI ir Urbono VI Katarina gerai atliko jai pavestus darbus ir laimingai juos užbaigė. Katarina sutaikino Florencijos respubliką su Bažnyčia. Neveizint tų viršutinių darbų, taip nepaprastų silpnai merginai, Katarina gyveno šventai. Jos dvasia visuomet budavo susitelkusi ir gausiai naudojosi Dievo malonėmis. Galima trumpai pasakyti, kad jos gyvenimas buvo nuolatinis dvasios pakėlimas, pilnas degančios meilės Kristui ir Jo Bažnyčiai. Ta ugnis ir šiandie kartais sukyla tuose, kurie skaito jos raštus. Mokyčiausi vyrai stebėdavosi jos žiniomis svarbiausiuose dalykuose. Tų žinių ji įgaudavo antgamtiniu budu. Išganytojas papuošė ją penkiomis Savo žaizdomis. Jos skaudėdavo, bet žmonių akims budavo nematomos. Taip meldė pati šventoji. Kur ji ateidavo, ten atnešdavo Dievo palaiminimą, senus nesutikimus prašalindavo, V. Jėzaus vardu ji gydydavo ligonius ir išvarydavo piktas dvasias iš apsėstųjų.

Katarina gyveno 33 metus kaip ir Išganytojas. Mirė 1380 metais. Popežius Pijus II paskelbė ją šventąja, o Rymo miestas už popežiaus sugrąžinimą, gerbia ją šale Apaštalų kunigaikščio, kaipo ypatingą savo globėją.

Šv. Katarina Sijennietė gyveno tais laikais, kuomet dvasiškijoje nebuvo sutarties. Nes sunku buvo tuomet žinoti, kas yra tikrasis popežius, nes katalikai buvo pasidalinę į įvairias partijas, kurios tarp savęs kariavo ir kiekviena savo popežių rinko. Šventoji Katarina žinojo ko laikyties ir ką Bažnyčios Ganytoju skaityti Šv. Dvasios apšvietimu.

Dabar nėra tų sunkenybių. Gerai žinome, kur yra Apaštalų Sostas, kur yra tikras Bažnyčios Ganytojas, ko reikia klausyti tikybos ir doros dalykuose.

Po kiek laiko apsistojo nelaimingoji vakarų šalies atskala, bet šventoji nesulaukė tų laimingų laikų. Nuo 1378 metų iki mirčiai, t. y. iki Balandžio 29 d., 1380 metų Katarina gyveno Ryme tarnaudama nelaimingiems ir pavargėliams. Ji prašydavo V. Jėzaus, kad ant jos uždėtų kitų žmonių kaltybių pasekmes. Ji melsdavosi, kad Dievas atimtų iš jos gyvybę, bet kad atstatytų Bažnyčios vienybę.

Jos gera sveikata sumenkėjo del didelių darbų. Labiausiai įstabu, kad jos merdėjimas truko tris mėnesius nuo sekmadienio prieš užgavėnes iki sekmadienio prieš Šeštines. Nors skausmai buvo baisus, bet veidas reiškė linksmybę. Visas tas nepaprastasis mirimas išrodė kas žin kokis nežemiškas.

Žmonės tankiai kalba apie viduramžio tamsybę. Tečiaus Katarina gyveno viduramžyje. Ji buvo jauna mergina ir padarė politinį darbą, turėjusį pasekmių visam pasauliui. Net ir sirgdama paskutine liga Katarina dar atliko politinį darbą: sutaikė Urboną VI su Rymo respublika.

Jau seniai praėjo tie laikai, kada galima buvo žymiai dirbti politikos darbą ir išlaikyti dvasios šventybę. Melskimės, kad grįžtų tie laikai.

Prancuzija.

Paryžius, Kovo 23 d. Prancuzijoje septynioliktame šimtmetyje iškalbingiausias žmogus bus vyskupas Bossuet. Jo stovyla buvo šv. Benique bažnyčioje mieste Dijon. Miestas sutarė dabar tą stovylą išgabenti iš bažnyčios ir pastatyti mieste viešoje aikštėje. To miesto vyskupas Landrieux pritarė. Stovylos perkėlimas įvyks Birželio 5 d. Vyskupas kvietė Prancuzų Akademiją į iškilmes, nes Bossuet'as buvo buvęs tos Akademijos narys. Akademija paskyrė tris atstovus kunigą Baudrillart, p. P. Bourget ir p. Pierre de la Gorce.

Paryžius, Kovo 25 d. Kitąsyk Prancuzijoje karaliavo Karolius Plikis. Jis buvo dovanojęs šv. Scholastiko relikvijas į bažnytėlę Juvingny sur Loise. Relikvijos išbuvo bažnyčioje keletą šimtų metų. Neperseniai vienas nepažįstamas keleivis atėjo pažiurėti tų relikvijų ir jos prapuolė drauge su juomi.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Grand Rapids, Mich., Balandžio 1 d. Čionai vyskupas Kelly pašventino naują bažnyčią Italams. Ta bažnytėlė yra žymi tuomi, kad išpildė žmogaus įžadą. Pirm keliolikos metų sunkiai apsirgo p. Cianci. Jo sunus Salvadore padarė įžadą pašvęsti savo jiegas darbui tarp neturtingų tautiečių, jei Dievas padės tėvui išgyti. Nors gydytojai buvo skyrę veikiai mirti, tečiaus p. Cianci išgijo ir gyveno dar tryliką metų. Jo sunus tapo kunigu ir darbavosi tarp Grand Rapidso Italų, iki pastatė jiems bažnyčią.

North Adams, Mass., Balandžio 2 d. Kun. C. H. Jeanette pas Šv. Marijos bažnyčios duris pakabindavo apgarsinimą, jog moteriškos su nepadoriais rubais nebus įleidžiamos vidun.

Atlantic City, Kovo 28 d. Čionai yra Katalikių Labdaringoji Sąjunga (Ladies' Catholic Benevolent Association). Metinis jos valdybos susirinkimas sutarė pirkti miesto ir valstijos paskolos bonų už pusę milijono dolierių, arba tiesiau sakant už $534,000.00.

Washington, D. C., Balandžio 5 d. Neperseniai vieškeliu iš Washington'o, D. C. į Ridge Md. važiavo automobiliu kun Thomas J. Cryan. Netikėtai skersai kelio pasitaikė arkliu važiuoti moteriškei. Nesant laiko sustabdyti automobilių, kunigas jį pasuko į šalį žemyn nuo pylimo 15 pėdų augščio. Automobilius apsivožė ir prispaudė kunigą. Moteriškė neturėjo jiegų pagelbėti. Ji nuvažiavo į artymiausią farmą ir iš ten pargrįžo su pagelba. Prislėgtas kunigas buvo be žado. Nelaimingąjį parvežė į Georgetown'ą ir paguldė į ligonbutį. Sako išgysiąs.

New York, Balandžio 4 d. D-ras Wilfred M. Voynich parsivežė iš Europos rankraštį, kuriame yra 800,000 žodžių. Rankraštis yra rašytas sutartina kalba arba šifru. Dr. Williams Romaine Newbold, Pennsylvanijos universiteto profesorius apsiėmė tą rankraštį perdėti į visiems suprantamą kalbą. Sakoma, kad rankraštis esąs iš XIII šimtmečio, buvęs parašytas garsaus vienuolio mokslininko Roger Bacon'o, ir kad tame rankraštyje esą savotiškai minėti didieji naujų amžių išradimai: parakas, žiuronai, garo jiega. Pennsylvanijos mokslininkų posėdis Balandžio 20 ir 21 dd. žada buti labai akyvas, nes tyrinės šį klausimą.

Anglija.

Londonas, Kovo 25 d. Šįmet Londono rimtieji teatrai visai nerodė nieko per ištisą didžiąją savaitę. Pasilinksminimų buvo tik išdykimo teatruose taip vadinamuose vaudeville ir krutamuosiuose paveiksluose, bet Didžiu Penktadieniu ir tie buvo uždari sulig įstatų.

Manchester, Kovo 25 d. Anglijos parlamente Ponų Bute baronas Desborough įnešė sumanymą, kad nors sykį jau užsibaigtų Velykų kilnojimas. Baronas žymėjo, kad iki šiol Anglijos įstatai apie Velykas yra toki jau kaip ir Katalikų Bažnyčios.—Bet Velykų kilnojimas yra neparankus ir patiems katalikams. Jau buvo visokių sumanymų taip pataisyti kalendorių, kad nebereiktų kilnoti Velykas. Dabar katalikų vyskupas Anglijos audėjų mieste Manchester, Jo Malonybė D-ras Casartelli sako, kad Šventasis Tėvas lengvai galėtų tą padaryti. Mišiole ir Brevijoriuje jau prirengta visa medžiaga tam pataisymui, nes yra paskirtos šešios savaitės nuo Trijų Karalių iki Senų Užgavėnių ir dvidešimt keturios nuo Sekminių iki Adventų. Kuomet Velykos buva ankstyvos, tai savaičių skaitlius tarp Trijų Karalių ir Senų Užgavėnių mažėja. Bet jos neišnyksta tik prisideda į tą laiką po Sekminių. Popežius galėtų vienu bruksniu parašyti, kad to savaičių kilnojimo iš žiemos į rudenį nebutų, tai ir išnyktų Velykų kilnojimas. Popežius seniai butų tą padaręs, jei pasaulinės valdžios butų apsiėmusios. Prie Leono XIII tą sutrukdė Rusija, paskui karo metu tuomi niekas nesirupino. Nežinia ar ir dabar nepasirodys kokios nors kliuties.

Londonas, Kovo 25 d. Anglijos parlamente Ponų Bute yra įneštas sumanymas palengvinti poroms ardyti savo moterystes. Sumanymą padavė Gorell. Sumanymą parėmė taipgi anglikonų vyskupai (protestantai) esantieji Ponų Buto nariais. Prieš sumanymą pakilo pasauliečiai katalikai, kurių taip-gi yra keletas narių Ponų Bute. Jų vardu kalbėjo Lordas Braye. Jisai pažymėjo, kad katalikai visame pasaulyje pasmerkia moterystės ardymą. Lordo Braye'o įnešimas atmesti Gorell Divorce Bill tapo atmestas 36 balsų daugumu. Negalima norėti, kad katalikai laimėtų Anglijos Ponų Bute, bet jie nors nenutylėjo sąžinės ir civilizacijos reikalų.—Viscount Bryce įnešė sumanymą sumažinti anglikonų vyskupų skaičių Ponų Bute, o įsileisti katalikų vyskupų ir kitokių tikėjimų dvasiškijos augštuosius atstovus.

Čeko-Slovakija.

Praga, Kovo 20 d. Norėdama galutinai pastatyti savo santikius su Bažnyčia naujoji Čeko-Slovakų respublika sumintijo padaryti savo gyventojų sąrašą sulig tikėjimų. Prieš sąrašui darant antiklerikalai kone iš proto neišsikraustė beagituodami. Jie šaukė, buk katalikystė susirišus su Habsburgais nenori Čekams laisvės, pliurpė apie Husą ir kitokių niekų skelbė. Galutinai sąrašas įvyko. Miestuose katalikais prisirašė apie 67 nuošimčiai gyventojų, o sodžiuose daugiau negu 75 nuošimčiai. Tokiu budu pasirodė, kad tame krašte dar nėra taip bloga su katalikų tikėjimu, kaip mintijo jo priešai ir kaip prisibijojo patys katalikai.

Austrija.

Vienna, Kovo 20 d. Spalio mėnesyje rinkimus laimėjo krikščionių-socijalistų partija. Laisvamaniai socijalistai už tai supyko ir metėsi į karuomenę, ne kad tarnautų joje, bet kad valdytų ją. Jie taip-gi susitelkė dirbtuvėse ir griauja krikščionių socijalistų pastangas pataisyti nelaimingą šalį. Laisvamanių socijalistų planas yra neduoti šaliai pakilti iš vargų, kad butų už ką peikti krikščionių socijalistų valdžią. Kada jie nebeteks jiegų valdyti, tada pagriebti valdžią patiems, nes žinia, kad krikščionys myli tėvynę labiau už savo partiją ir neatkeršys laisvamaniams socijalistams painių darymu. Talkininkų politikai bijosi bolševizmo, bet nemėgdami krikščionių daro painių dabartinei Austrijos valdžiai. Jei susilauks netikėto bolševizmo, tai turės ką norėję.

Tuščias yra spėliojimas buk vyskupas, kuris krikštijo buvusio Austrijos ciesoriaus sunų, kalbino Karolį atgauti Vengrijos karuną. Paskalą pramanė Austrijos laisvamaniai socijalistai pikti ant krikščionių socijalistų.

Vokietija.

Berlynas, Kovo 21 d. Į Prusijos tautinį Seimą išrinkta 430 atstovų. Socijalistų ir demokratų visos rųšys turi 199 atstovus, centras turi 85 atstovus, kitos krikščioniškos arba nors nepriešingos krikščionijai partijos turi 146 atstovus. Į krikščionių šalininkus ir priešininkus atstovai pasidalino del mokyklų. Kulto, t. y. mokyklų ir bažnyčių ministras iki šiol buvo socijalistas. Dabar jau jis nebegali liktis, nes prieš jį eina 231 atstovas, o už jį tik 199, t. y. jis neturi demokratijai reikalingos daugumos.

Berlyne prie Moltkestrasse stovi graži trioba, kurioje kitados gyveno Austro-Vengrijos ambasadorius. Ta trioba tapo parduota. Ją pirko Allgeimeines Bankverein. Ta bankų bendrovė yra kataliko Moesle vedama ir turi įstatą, kad tik katalikai gali buti jos šerininkai.

Wurtembergo Seime buvo gana karštų ginčų del mokyklų. Apšvietos ministras Heyman dėdavo visas pastangas, kad tikėjimines mokyklas supainiotų, o betikėjimines šelptų. Už tatai d-ras Bauer jį skaudžiai pakritikavo. Atsakydamas jam ministras užsipuolė ant vyskupų. Atstovas Bolz iškalbingai sumušė ministro tvirtinimus. Tuose ginčuose pastebėta, kad tikėjiminio auklėjimo dalyke protestantai sutaria veikiau su socijalistais negu su katalikais.

Krikščioniškos Darbininkų Sąjungos greitai auga Vokietijoje. 1918m. jose buvo 538,559 nariai; 1919 metais pasidarė netoli dusyk tiek, butent 1,000.770. Įeigų tos organizacijos pirma turėdavo 8,725,078 markes, o 1919 metais turėjo 25,614,774 markes. Nors ir išlaidos beveik dvigubai padidėjo, tečiaus 1920 metams buvo likę iždė 20,161,269 markės. Galima mintyti, kad tas milžiniškas padidėjimas 1919 metais pasidarė del kareivių sugrįžimo. Bet atsirado ir kita priežastis. Munchene ir Norimbergoje daugybė darbininkų išstoja iš laisvamaniškų organizacijų ir pereina į katalikiškas. Paskutinių metų kovos privertė žmones daugiau mintyti apie amžinasias tiesas ir sukėlė tikėjimą. 1920 metų apyskaita dar neapgarsinta.

Saksonijos parlamentas 48 balsais prieš 44 priėmė įstatą, kad vyriausybė panaikintų tikėjimo mokinimą Saksonijoje. (Paskutinės žinios praneša, kad ir bolševizmas ten įsigalėjo smarkiai).

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Šventos Dienos Darbas.

Klausimas. Jeigu žmogus galėdamas išlikti nuo darbo šventą dieną, išklauso vienų Mišių 6:00 valandą rytmetyje, ir eina į darbą, ar jis nusideda Dievui? *Cicerictis.*

Atsakymas. Yra du įsakymu, kuriuodu reikia išpildyti šventomis dienomis. Pirmas įsakymas yra nedirbti, antras įsakymas yra išklausyti Mišių. Žmogus išklausęs Mišių išpildo vieną įsakymą ir turi užtatai naudos. Jei jis galėdamas apseiti be darbo, o bet-gi eina darban, tai jis neišpildo antro įsakymo ir užtatai turi nuodėmę.

Švedijos Katalikai.

Klausimas. Ar Švedijoje yra katalikų ir jų bažnyčių ar ne? *Cicerietis.*

Atsakymas. Švedijoje katalikų tikėjimas buvo nuo vienuoliktojo šimtmečio iki šešioliktam. Karalius Gustavas Vasa 1524 metais atsimetė nuo katalikų, paskui jis nužudė vyskupą Petrą Jacobsoną bei Vasteras'ų pirmininką Kmitą ir pasidarė pats "augščiausias vyskupas" Švedų bažnyčios. 1593 metais Liuterių tikėjimas, išreikštas "Augsburgo Išpažinimu" tapo Švedų valstybės religija. Visi kiti tikėjimai tapo užd rausti. 1599 metais daug katalikų tapo nužudyta už prisilaikymą katalikystės. Bet 1780 metais karalius Gustavas III vėl leido kitų tikėjimų krikščionims buti Švedijoje. 1873 m. tapo pavelyta ir Švedams pereiti iš Liuterių tikėjimo į kokį nori, net į katalikus.

Šveduose yra Apaštališkasis Vikarijatas, apimantis visą Švediją. Jis tapo įkurtas 1783 metais. Apaštališkasis Vikaras turi vyskupo šventinimus ir valdžią. Po juo yra šitos bažnyčios: Stockholme, Gotenburge, Malme, Norrkspinge ir Gefle. Tose penkiose parapijose yra daugiau dešimties tukstančių katalikų ir apie penkiolika kunigų. Sulig įstatų katalikai gimimo, vestuvių ir mirties metrikus turi darytis protestantų klebonijose.

Pirmųjų Tėvų Nuodėmė.

Klausimas. Ar Adomas su Jieva budamu Rojuje nusidėjo paprasto obuolio valgymu, ar tuo žodžiu pavadinta lytiška nuodėmė? *Budvietis.*

Atsakymas. Adomui ir Jievai lytiškas sugyvenimas nebuvo nuodėmė nes juodu buvo moterystėje. Dievas aiškiai buvo įsakęs jiedviem: "Augkita ir dauginkitos ir pripildykita žemę ir valdykita ją (Gen. 1, 28). Pats Dievas buvo palaiminęs jųdviejų moterystę. Nuodėmė-gi buvo už suvalgymą uždrausto kenksmingo vaisiaus. Šv. Raštas nesako kokis buvo tas medžio vaisius, ar obuolys, ar kriaušė, ar uoga.

Bažnyčia ir Miegas.

Klausimas. Kaip aš nueinu bažnyčion, tai negaliu užsilaikyti nesnaudus nors ir dabojuos? *Moteris.*

Atsakymas. Prieš eisiant į bažnyčią reikia išsimiegoti namieje. Neužtektinai išmiegojusį žmogų snaudulys veikiai apima kiekvienoje ramioje vietoje.

Klausimas. 5. Kur yra Seniausias Šv. Rašto rankraštis, iš kurio yra imamos visos tikėjimo tiesos ir kaip mokslo vyrai Šv. Raštą suskaito. Juk netokiu raštu rašytas, kaip dabar vartojame?

A. S. Vaitkus.

Atsakymas. Apie tai reikėtų parašyti ištisą gana ilgą straipsnį. Ketiname neužilgo jį patalpinti "Laive."

Burtai ir Užvardijimai.

Klausimas. Lietuvoje girdėjau, kad galima atkalbėti mirtį nuo žmogaus, kurį gyvatė yra įkandus. Taip-gi sakoma yra, kad ir nuo pasiutusio šuns įkandimo galima išsigydyti, jei žinovas išrašo kortą. Aš to visa netikėjau, bet čia Amerikoje yra daug ginčo, ypač del gyvatės įkandimo.

J. Genis.

Atsakymas. Žmonės dažniausiai neatskiria gyvatės nuo žalčio, kadangi juodu abu yra kirmėlių veislės. Žalčio įkandimas nebuva pavojingas, nes žaltys neturi nuodų. Gyvatės įkandimas gyvuoliams buvo dvejopas: paplaukis ir prieš plaukus. Kuomet gyvatė kerta paplaukiui, tai nuodai išėjusieji iš jos viršutinės ilties nubėgo pro žaizdą ir nudžiūsta ant gyvuolio plaukų. Tada gyvuolys nestimpa. Pati gyvatė nesupranta skirtumo tarp kirtimo paplaukiui ir prieš plaukus. Ji kerta nežiurėdama, todel abejos rųšies jos įkirtimų buva beveik tas pats skaičius. Kadangi žalčių Lietuvoje yra daugiau negu gyvačių, tai mirtinų kirmėlės įkandimų skaičius Lietuvoje yra mažesnis negu nemirtinų. Raganiai, kirmėliai ir vardytojai tų skirtumų žmonėms nesako, bet atžagarią "Tėve Musų" atbulai pradėdami nuo "Amen" kalba kiekvienam norinčiam. Įkastąjam išgijus raganius savo "vardijimui" priskaito išgijimą. Įkastąjam neišgijus raganius suverčia atsakomybę ant žmogaus neišpildžiusio burtą. Tam tikslui burtas vis buva sudaromas su kokiomis nors smulkmenomis, kurias lengva užmiršti ir praleisti.

Nuo pasiutusio šuns įkandimo yra vaistų. Juos atrado Pranczuzas d-ras Liudvikas Pasteur. Prieš karą Vilniuje buvo tam tikra įstaiga apsirietiems žmonėms gydyti. Ir Amerikos gydytojai žino tuos vaistus.

Kur tikėjimas silpnas, ten burtai stiprus. Delto Amerikoje yra daug burtininkų ir burtininkių, kad čia yra daug žmonių gyvenančių be tikėjimo.

Kun. P. Bučys

Šv. Sakramento Galybė.

Parašė Kun. R. W. Alexander.
Iš Angliško vertė J. Mačiulionis.

(Pabaiga).

"Daktaras J. O'Connor buvo kunigas. Jis tankiai ateidavo į ligonbutį, klausinėdavo apie artistės ligą ir kada tik turėjo kiek liuoso laiko užeidavo paguosti sergančią. Jos kambarys buvo visados papuoštas gėlėmis, nes jų atnešdavo žmonės, gerbusieji jos talentą.

"Ji buvo verta viso to. Aš nekuomet nemačiau gražesnės mergelės, nei davadnesnės, nei išmintingesnės ar meilesnės. Ji galėjo buti kokių dvidešimts aštuonių metų, dar netekėjus, pačiame amžio gražume.

"Augšta, maloni, dailiai išauklėta, tankiais tamsiai rausvais plaukais ir labai tamsiom mėlynom akim, kurios kartas nuo karto atrodė it pilkos. Jos veidas ir sergant išrodė gražus. Ji turėjo dailias laibas rankas, kurios nuo įvairių lavinimų pasidarė judrios it puikiai išlavinto kalbėtojo. Ligai persilaužus į gerąją pusę, kuomet nuo karščio slinko merginos plaukai, ir likusieji ant jos galvos susigarbiniavo, ji išrodė man graziausia mergaitė, kokią tik buvau mačiusi.

"Šiek-tiek pasveikus artistė panudo žinoti kur ji esanti. Ji pradėjo klausinėti apie įvairius daiktus, nes ligšiol nežinojo, jog gulėjo katalikiškame ligonbutyje. Aš buvau su ja kasdien, ir ji papasakojo man apie savo tikėjimą; ji priklausė prie 'Augštosios Episkopalų Bažnyčios' (High Church Episcopalian); ji visuomet kalbėdavo savo maldas ir užsiėmimams leidžiant, eidavo į bažnyčią. Aš ketinau pašaukti jai jos tikėjimo kunigą, bet ji sakė 'nereikia,' tat aš palioviau kalbėjus apie tai.

"Mudvi pasikalbėdavova apie tikėjimo dalykus, ypatingai apie tikrą buvimą musų Išganytojo Šv. Sakramente. Ji pasakė man, jog ji visuomet 'tikėjo, kad tai galima,' ir geidė išklausyti šv. Mišių. Ji meldė manęs leisti ją nors vieną syi išklausyti Mišių musų koplyčioje. Aš prižadėjau ją nuvesti koplyčion sekmadienyje.

"Jums turbut nuostabu, kad aš ją taip labai rupinausi. Mes visos už ją meldėmės. Besiartinant sekmadieniui artistė labai susirupino, tat aš ketinau jos neleisti į bažnyčią, bet man tai pasakius ligonis ėmė verkti ir meldė manęs taip karštai, kad aš nenorėdama žadėjau ją vis-gi leisti.

"Sekmadienio rytą įsisodinau ją į kresę su ratais ir nuvežiau koplyčion. Vieta jai buvo skirta šale manęs.

"Visų Mišių laiku aš meldžiausi už ją. Ji buvo rami. Jos balti, ploni pirštai buvo suimti ir padėti ant kelių; ji nei nepajudino rankų. Mes visos ėjome prie Šv. Komunijos. Kuomet aš pagrįžau savo vieton ir palenkiau galvą melsdamosi, tai jaučiau artistę drebant ir girdėjau verkiant. Pamojau seseriai vežti ją į jos kambarį, bet ji pakratė galvą rodydama, kad pasiliks iki pabaigai Mišių.

"Tuojau po pusryčių ji pasivadino mane. Atėjus radau ją nepaprastai linksmą, džiaugsmingą.

"'O Sesuo!' ji tarė, 'ir aš norėjau susivienyti su musų Išganytojum tose Mišiose. Aš verkiau del to, kad negalėjau eiti prie Jo, bet kuomet jus pargrįžote priėmusios Komuniją, aš jaučiausi it Jis butų atėjęs pas mane. Aš žinojau, kad jis buvo su jumis, tat aš pagarbinau Jį, kadangi Jis buvo taip arti manęs. Aš jaučiau Jo buvimą tarpe mus.'

"Tarsi dar ir dabar girdžiu tą jos skambantį balsą. Aš nesigailėjau ašarų. Ji meldė manęs pamokinti ją, ir sakė, jog niekas nėra jai taip brangu, kaip Bažnyčia kur Pats Kristus gyvena. Man tai buvo džiaugsmo!

"Kun. Daktaras J. O'Connor pamokino ją tikėjimo ir pakrikštijo. Ji priėjo Pirmos Komunijos musų ligonbučio koplyčioje.

"Ji labai mėgdavo melstis prie Šv. Sakramento. Eidama sveikyn ji išbudavo ilgas valandas koplyčioje, 'kalbėdama su savo Viešpačiu.'

"Jos sesuo buvo ištekėjusi ir gyveno New York'e. Artistė išsyk nenorėjo pranešti seseriai savo perėjimą į katalikų tikėjimą. Kiek vėliau ji parašė jai laiškutį ir prašė jos aplankyti. Ta atvažiavo. Tai buvo augšta, gabi moteriškė, maž kiek senesnė už savo seserį, lošėją. Jos budas buvo rimtas, bet ji buvo begalo atkakli tikėjimo dalykuose. Dabar patyrusi seseries perėjimą į katalikes ji šaltai žiurėjo į ją. Mes parupinome jai viską ko reikia, davėme kambarį šale ligonies, tad po kiek laiko šaltumas perėjo. Artistė negalėjo išturėti nepasisakius jai savo pasisekimą ir laimės. Jiedvi ilgai kalbėdavosi tarp savęs. Kartais ir man pasitaikydavo su jomdviem pasikalbėti. Daktaras O'Connor buvo mandagus ir puikiai išlavintas. Jis taippat daug sykių su jomdviem kalbėjo. Jie trys buvo apvažinėję daug svetimų žemių, tat jų pasikalbėjimas prasidėdavo apie tai ką kas buvo matęs Europoje, o tankiausia baigdavosi tikėjimo dalykais. Vieną kartą kunigas užsikvietė protestantes seseris važiuoti pasivažinėti ir aplankyti katedrą. Ji buvo gražiausia tame mieste bažnyčia. Šiaip visi gerėdavosi ja, nes ji buvo puikaus senoviško darbo. Trys keleiviai įsėdę vežiman aplankė kelias žymesnes vietas, ant galo privažiavo ir katedrą. Amžinoji lempa ir klausyklos padarė didelio įspudžio nekatalikėms ponioms. Kunigas atidarė dureles paprašė jeiti apžiurėti kaip klausyklos yra įrengtos. Viešnios pamatė, kad kunigas buva visuomet atskirtas nuo žmogaus išpažįstančio nuodėmes. Kunigas apie tai nemintijo, bet jiedvi tą pastebėjo ir liovė tikėjusios piktais paskalais apie išpažintį. Grįžtant nekatalik moteris pasakė, kad ji visados turėjusi išpažinties neapykantą, ir ji negalėdavusi suprasti kaip katalikai atgailos Sakramentą vienija su tokiomis šlykštynėmis, kokių ji buvo girdėjusi apie kunigus ir atgailą darančius žmones. Išvydusi, jog tai buvo piktos pasakos, ji pradėjo skaityti katekizmą ir šiaip katalikiškas knygas. Prieš grįšiant New Yorkan ji prašė apkrikštyti. Kunigas tą išpildė. Abidvi seseri apleido musų ligonbutį, pilnos džiaugsmo ir dėkingumo.

"Po tam jos atsiųsdavo kartas nuo karto laiškutį. Artistė daugiau nebegrįžo lošti, bet ištekėjo už doro kataliko jaunikaičio. Jos sesuo prišnekėjo ir savo vyrą tapti kataliku. Taippat katalikais tapo ir jųdviejų vaikai. Visi gyveno pavyzdingai krikščioniškai. Jau seniai kaip gavau laiškutį nuo Aimee, tai yra jaunesnės. O gal ji jau danguje. Jeigu taip, išties ji gieda, garbindama šv. Altoriaus Sakramentą, per kurio galybę pažinojo tikrą tikėjimą ir ėmė mylėti musų Išganytoją. Jegul Jo vardas buva garbinamas per amžius."

"Amen," atsakiau aš, gerai vienuolei pabaigus apysaką. "Garbinkime visi Šv. Eukaristijos Sakramentą, tikrą mylėtoją dušių."